

A woman is seated on an ornate, golden throne. She is wearing a light blue, long-sleeved jacket over a green top and a purple skirt. She is adorned with multiple strands of gold necklaces and a large, ornate gold headpiece. The background is a warm, golden-yellow color with intricate patterns. The overall style is that of a vintage poster or book cover.

ရှင်စာပေ
ချစ်ဦးညို

ဒုတိယအကြိမ်

စာရေး သူ၏ အမှာ

မြန်မာရာဇဝင်သမိုင်း၌ သူနည်းနှင့် သူ အမည် နာမတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ထူးခြားသည့် အမျိုး သမီးများ ရှိခဲ့သည်။ သန္တုလ၊ အပယ်ရတနာ၊ မဏိစန္ဒာ၊ မိဖုရားဖွားစော၊ စောလုံ၊ စောဥမ္မာ၊ ရှင် စောပု၊ ရှင်ဘိုမယ်၊ နန်းမတော် မယ်နု၊ ဆင်ဖြူမရှင်၊ စုဖုရားလတ် စသူတို့သည် ထီးရေး နန်းရေး များ ကို နောက်ခံပြုကာလူသိများ ကြသော ရာဇဝင်ထွက် ဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော် သည် ပုဂံခေတ်မှ သန္တုလနှင့် မဏိစန္ဒာခင်ဦးတို့၏ ရုပ်ပုံလွှာများ ကို(ပရိမ္မထိပ် ထား)နှင့် (မဏိစန္ဒာဥဒါန်း)ဝတ္ထုများ တွင် ရေး သားခဲ့ပြီးပါပြီ။ယခု(ရှင်စောပု)ကို လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူ ရှေ့မှောက်သို့ဆောင်အပ်ပါသည်။

ရှင်စောပု၏ နောက်ခံကားချပ်မှာ အဝ(အင်းဝ)နှင့် ဟံသာဝတီ ဖြစ်သည်။ ကာလအားဖြင့် ၁၅ ရာစုလယ်နှင့် နှောင်းဦးပိုင်း၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၇၅၀ နှင့် ၈၁၀ ကျော်တစ်ဝိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုကာလမှာ အင်းဝနှင့် ဟံသာဝတီတို့ ထီးပြိုင် နန်းပြိုင် အခြားပဒေသရာဇ်ငယ်များ ၊ မြို့ စားများ လည်း ဘုန်း လက်ရုံး အာဏာပြိုင်နေကြသော အချိန်သမယ ဖြစ်သည်။ ရှင်စောပုသည် ထီးနန်း၊ စစ်မက်ထူပြော သော ခေတ်ကိုဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အမျိုး သမီး ဖြစ်လေသည်။

ထူးခြားချက်အ ဖြစ် သမိုင်းဆရာတို့ တညီတညွတ်တည်း မှတ်ချက်ချကြသည်မှာ ရှင်စောပု သည် သမိုင်းတွင် တစ်ဦးတည်းသော ဘုရင်မ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ နောက်တစ်ခုမှာ ရှင်စောပုသည် ရွှေ တိဂုံစေတီကြီးနှင့် ရွှေမော်မောစေတီကြီးတို့နှင့် ယှဉ်တွဲ နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

*

ဤ “ရှင်စောပု”ဝတ္ထုတွင် အခန်း ၂၀ ခွဲထားပြီးအခန်းတိုင်း၏ အဖွင့်အ ဖြစ် လင်္ကာကဗျာများ ကို တွေ့ ကြရပါမည် ။ ထိုလင်္ကာကဗျာများ မှာ အမျိုး အမည် စုံလင်ပါသည်။

ဖြစ်သင့်သည်မှာ သက်ဆိုင်ရာ လင်္ကာကဗျာအောက်တွင် မည် သူရေး ဟု(ဥပမာ-
ပြင်စည်မင်းသား၊ မုံရွေးဆရာတော် ၊ ရှင်မ ဟာရဌသာရ၊ နတ်သျှင်နောင် စသည်)
တစ်ပါတည်း ထိုးသင့်ပါသည်။

သို့သော် ရေး သားမည် အခန်းနှင့် အဖွင့်လင်္ကာကို တွဲ စပ်ရာ၌
အခက်အခဲတစ်ခု ကြုံရပါ သည်။ ကျွန်တော် သည် မြန်မာစာညွှန်းပေါင်းကျမ်းများ ကို
မွှေနှောက်ရှာဖွေကာ၊ ဝတ္ထုအခန်းနှင့် လိုက်ဖက်သင့်မြတ်သည့် စာကဗျာများ ကို
ရွေးချယ်ပါသည်။ သို့ ရွေးချယ်ရာတွင် ...

ကျည်းကန်ရှင်ကြီး၏ မိခင်မေတ္တာဘွဲ့ ၊ ရတုပိုဒ်စုံထဲမှ

ဘိုးသူတော် ဦးမင်း၏ လှေတော် သံထဲမှ

ပြင်စည်မင်းသား၏ မွန်သာချင်းထဲမှ

မုံရွေးဆရာတော် ၏ သီလဝပျို့ ထဲမှ

အမည် မသိ စာဆို၏ သားရွှေခဲဆုံးမ စာထဲမှ

ရှင်မဟာရဌသာရ၏ မေတ္တာစာထဲမှ

မင်းထိပ်ဦးနေ၏ ရူပကလျာဘွဲ့ ထဲမှ

နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုပိုဒ်စုံထဲမှ

ဦးပေါ်ဦး၏ ရတုထဲမှ

အပိုဒ်အချို့ ကို မူရင်းသတ်ပုံ စာလုံးပေါင်းပါ မကျန်ကူးယူဖော်ပြပါသည်။

ထိုစာအသီးသီးတို့အောက်တွင် (ဦးပုည၊ ဦးမင်း၊ နတ်သျှင်နောင်၊

ရှင်မဟာရဌသာရ၊ ပြင် စည်မင်းသား)စသည်ဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ပါက ဝတ္ထု
ဇာတ်ကြောင်းအတိုင်း စီးဆင်းသွားနေသည့် အ လျဉ်တွင် (ခေတ်ကာလ
ချင်းမတူသည့်အတွက်)အရသာ ပေါ့ပျက်သွားနိုင်သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရတု၊ မော်ကွန်း၊ လှေတော် သံ၊ ဧချင်း၊ သာချင်း၊ ပျံ၊ မေတ္တာစာ၊ ဆုံးမစာ ကောက်ချက်များ အောက်တွင် ဆိုင်ရာစာဆိုများ အမည် ကို မရေး ထိုးဘဲ ချန်လှပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

အခန်းဖွင့်စာကဗျာတို့၏ ကြီးစွာ သော အထောက်အပံ့ကျေးဇူးတရားကို ကျွန်တော် ထိန် ချန်လို၍ မဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုကြောင်းကို ငဲ့ညှာလို၍ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးစေလိုပါသည်။

“ရှင်စောပု”ကိုရေး သားရာ၌ အောက်ပါတို့ကိုမှီငြမ်းကိုးကားပါသည်။

*အထူးထုတ် ရွှေတိဂုံ သုတေသနစာစောင်(၁)

(နိုင်ငံသမိုင်း သုတေသန ဦးစီးဌာန)

*မြန်မာစာညွန့်ပေါင်းကျမ်း(ပထမတွဲ) (ဒုတိယတွဲ) (ပဉ္စမတွဲ) (မျိုး ချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန် ထက်မြက်ရေး ပညာ ပြန့်ပွားလှုံ့ဆော်ရေး စာစဉ်)

*မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော် ကြီး (ဒုတိယတွဲ) (မျိုး ချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး ပညာပြန့်ပွားရေး လှုံ့ဆော်ရေး အဖွဲ့) *ဦးကုလား မဟာရာဇဝင်ကြီး (အဌမတွဲ) (နဝမတွဲ)

*ရာဇာဓိရာဇ် အရေး တော် ပုံကျမ်း(ဗညားဒလ) *ဓမ္မစေတီ (မစ္စတာမောင်မှိုင်း)

*မွန်ဘဝဓလေ့နိဒါန်း (ကြည်မြလွင်)

*ရာဇဝင်ထဲက မိန်းမသားများ ၊ (ဒေါက်တာ မတင်ဝင်း(ပညာရေး တက္ကသိုလ်) (စာပေဂျာ နယ်အမှတ် ၁၀၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်) “ရှင်စောပု” ဝတ္ထုရေး သား ဖြစ်ဖို့ရန် အားပေးတိုက်တွန်းသော ဆရာများ ၊ မိတ်ဆွေများ အား လုံး၏ ကျေးဇူးကိုမှတ်တမ်းပြု ပါသည်။

ချစ်ဦးညို

(၁)

လွှတ်ဦးသဘင်၊ စံညာခွင်က၊ ပလ္လင်ပြောင်
ရွန်း၊ မြူရိပ်စန်းထက်၊ တစ်သန်းနေနှင့် ၊ လနယ်
တင့်သား၊ ဘုံမြင့်နန်းသူ၊ ကြည်ဆူယူသည်၊ မဇ္ဈ
မှန်ကင်း၊ မြတ်ရှင်ရင်း၊ ညင်းညင်းပျူ ယုယ
ခွေညောင်း၊ ညွတ်ညွတ် ပျောင်းမျှ ယုံကြောင်း
ယုံဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်ကို၊ နားဝယ်မြဲမြဲ၊ ဆိုမော
လှလျက် . . ။

တင်းတိမ်ခန်းဆီးစသည် လေပြည်တစ်ချက်အသုတ်တွင်
လှိုင်းနယ်တွန့်ရွန့်လှုပ်ရှားသွား၏ ။

ပြတင်းပေါက်မှ ဟိုးအဝေးတွင် ဝင်းမွတ်ပြာစင် ကောင်းကင်ကို
တစ်မျှော်တစ်ခေါ် တွေ့ ရသည်။ တိမ်တိုက်တိမ်လွှာတို့ကင်းသော ကြည်လင်သည့်
ကောင်းကင်ပြာ။ နေရောင် ခြည် ကောင်းစွာ တောက်ပသော အဇေဋာ။

ထိုနေရောင် ၊ ထိုကောင်းကင် နောက်ခံတွင် အတင့်အတယ်သပ္ပာယ်လှစွာ
မိုးမိုးမားမား တည်နေသည်ကား တိဂုံဆံတော် ရှင်စေတီတော် ဖြစ်သည်။ သိဂုံတ္တရကုန်းတော်
ပေါ်တွင် ရွှေတောင်ကြီး ထပ်ဆင့်ပေါက်နေသည်။ ထီးတော် စိန်ဖူးတော် နှင့်
ငှက်မြတ်နားတော် သည် မိုးယံသို့ ထိုးစွင့်ကာ အနာဒိ အနန္တစကြဝဠာမှတစ်ဆင့် အလုံးစုံကို
သိတော် မူခြင်းတည်းဟူသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ကို ကိုယ်စား ပြုနေ၏ ။

သိဂုံတ္တရကုန်းတော် နှင့် တိဂုံဆံတော် ရှင် စေတီတော် ကြီး။

တင်းတိမ်ခန်းဆီးစ ဖြူလွလွ တပ်ဆင်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင်
သလွန်ညောင် စောင်းတစ်ခု ခင်းထားသည်။ ညောင်စောင်းပေါ်တွင် လည်း ခေါင်းအုံး၊
မိုအုံးမွေ့ရာနှင့် ကမ္မလာဖုံတို့ကို အစေ့အစပ်ခင်းကျင်းစီမံထားသည်။ ထိုအိပ်ရာထက်တွင်

လဲလျောင်းနေသူသည် ပြတင်းဘက်သို့ လှည့်စောင်းရင်း ကမ္မလာစောင်အတွင်းမှ လက်အစုံကိုထုတ်ယူကာ နဖူးထိပ်ထက်၌ လက်အစုံကို ဖူးငုံစေလိုက်သည်။

လက်ဖမိုးများ မှာ အကြောဖြိုင်းဖြိုင်း ခုံးမောက်လျက် လျော့ရဲသော အရေပြားတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေပေပြီ။ ပူးကပ်ထားသော လက်ချောင်းများ သည် ရှည်သွယ်ဖြောင့်မတ်နေကြသော်လည်း အရိုးအဆစ်တို့ငေါငေါပေါ် နေကြပြီး လက်ဖဝါးပြင်မှာ လည်း သွေးရောင် တို့ဖြင့် ဖျော့တော့နေကြပြီ။

သို့သော် ဖူးငုံချီလက်အုပ်အစုံသည် နဖူးထိပ်ထက်တွင် တုန်ယင်ခြင်းမရှိ၊ ပကတိငြိမ်သက် စွာ တည်၏ ။ ထိကပ်ထားသော နဖူးဆံစတို့သည် ငွေရောင် ဖွေးဖွေးဖြင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြသည်။

အပြာရောင် အဇဏှနှင့် တောက်ပသော နေရောင် အောက်မှရွှေရောင် ဝိုးဝင်း တိဂုံဆံတော် ရှင် စေတီဆီသို့ ငေးမျှော်နေသော မျက်လုံးအစုံတို့သည် ဝေဒီရီမှိုင်းရှိကြသည်။ ထိုမျက်လုံးအစုံတို့ကို မကြာမီ မျက်လွှာချလျက် သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ပါးလွှာ၍ ဆေးရောင် ပြယ်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့ဖွဖွ လှုပ်ရှားလာကြသည်။ တိုးတိမ်လွန်း သော အသံ ဖြစ်၍ မည် သူမျှမကြားရ။ သလွန်ညောင်စောင်း၏ ခေါင်းရင်းဘက် ကြမ်းပြင်တွင် နူးတုပ်ပျပ်ဝပ် ထိုင်နေသော ဓမ္မစေတီမင်းသည် တရွရွလှုပ်နေသော ထိုနှုတ်ခမ်းများ ကို ငေးစိုက်ကြည့် နေသည်။ ဓမ္မစေတီမင်း၏ နောက်ပါးမှ အမတ်နှစ် ဦးတို့သည် ဝတ်လုံစကိုအသာအယာသိမ်းရင်း သလွန်ညောင်စောင်း ထက်ဆီ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ညောင်စောင်းခြေရင်းတွင် နူးတုပ် ထိုင်နေကြသော မွေ့နံနံနှင့် မွေ့နှောင်း တို့သည်လည်း တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

သလွန်ညောင်စောင်းထက်မှ ချည့်နဲ့ဖျော့တော့သော သဏ္ဌာန်ကားနဖူးထိပ်ဘက်တွင် လက်အုပ် ချီလျက် နှုတ်မှ အသံမဲ့ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုလျက် . ။

တိဂုံဆံတော် ရှင်ကို အဝေးမှ ဖူးမြော်ရင်းအသံမဲ့ ရွတ်ဆိုနေသည့်စကားများ ကို

မည် သူမျှ မကြားနိုင်။ မည် သူမျှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ ငြိမ်သက်ခြင်း၊
အသံဗလံအလုံးစုံကို ထိန်းသိမ်းခြင်း တို့ဖြင့် သာ စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။

အသံမဲ့စကားလုံးများ ကို ရွတ်ဆိုနေသူ
သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်မှသဏ္ဌာန်သည်သာ သိနိုင်ပေမည် ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ၏ ဂုဏ်တော် ကို
ရွတ်ဆိုအာရုံပြုနေသည်လား၊ ဆုတောင်းဆုပန်စကား ဆိုနေသည်လား။ အဓိဌာန်နှင့်
သစ္စာကို တိုင်တည်နေသည်လား။

သလွန်ညောင်စောင်းထက်မှ “ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု” ကိုယ်တိုင်သာ
သိပေလိမ့်မည် ။

ဖြူလွလွ ခန်းဆီးစသည့် အဝေးမှ သိဂုံတ္တရကုန်းတော် နှင့် တိဂုံဆံတော် ရှင်
စေတီကြီး၏ မြင် ကွင်းကို ပိုမိုကျယ်ပြန့် ရှင်းလင်းစေသော အားဖြင့် လေအသုတ်တွင်
ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တိုးကပ် ဖယ်ရှားပေးလိုက် ၏ ။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လွန်းသော နန်းဆောင်ထဲတွင် ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့်
ဓမ္မအမြိုက် သည်သာ ညင်သာစွာ ကျရောက်နေလေသည်။

“...စေတီတော် ကိုခံသော ပစ္စယာတစ်ထပ်၌ ပစ္စယာ၏ အဝထက်တွင်
ရွှေချထားသော ကျောက်ထီးကို စီ၍ စိုက်ခဲ့ပြီဘုရား”

တိဂုံဆံတော် ရှင် စေတီတော် ကြီး တစ်ဝိုက်နှင့် ကုန်းတော် ပေါ်တွင် မိမိပြု
ခဲ့သော သာသနိက အဆောက်အအုံတို့ကို တစ်ခုချင်း ပြန်လည်ဖော်ထုတ် သိမှတ်ရင်း
ဘုရင်မကြီးသည် အာရုံပြုလျှောက်ထားနေ၏ ။

“ထီးနှင့် စေတီ၏ ပန်းတင်ခုံ ပစ္စယာအကြားတွင် ကျောက်ပြားအပြည့် ခင်းခဲ့ပါပြီ
ဘုရား...။

“ပန်းတင်ခုံ ပစ္စယာကို ခါးဖွဲ့ပြီးလျှင် ကျောက်ဖြင့် ပြီးသော ဆီမီးအိမ်ကို

ပတ်လည်အပြည့် စီ ခဲ့ပါပြီဘုရား...။

“ပန္နသာဟု ဆိုအပ်သော လက်ယာရစ်လှည့်သော နေရာ စေတီရင်ပြင်၌ ထီး၏ ဝန်းကျင် နေရာဝယ် ကျောက်ပြားအပြည့် ခင်းခဲ့ပါပြီ ဘုရား။”

သာသနိက အဆောက်အအုံ အခင်းအကျင်း အသေးစိတ်တို့သည် ဘုရင်မကြီး၏ အာရုံ၌ တိကျစွာ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိ၏ ။

“ပန္နသာအဆုံး၌ တံတိုင်းခတ်၍ ကြာပန်းတို့ဖြင့် ခြယ်လှယ်ခဲ့ပါပြီဘုရား၊ ဤအထပ်အဆုံး၏ နောက်အဆင့်အထပ်၌ လည်း ဝန်းကျင်ဝယ်၊ အမြဲတမ်း သုဓမ္မာဇရင်ဆောင်တို့ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ပါ ပြီဘုရား...။

“ထိုမှ နောက်တစ်ဆင့် ပန္နသာဟုဆိုအပ်သော ရင်ပြင်တစ်ထပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှ နောက်တစ်ဆင့် အထပ်၌ ဝန်းကျင်အပြည့်၌ တံတိုင်းကိုလည်းကောင်း ခင်းကျင်းခတ်လုပ်ခဲ့ပါပြီ ဘုရား...။

“ထိုတံတိုင်း၌ အုန်းပင်အပြည့်စိုက်လျက် အရိပ်အာဝါသကို ဖြစ်စေခဲ့ပါပြီဘုရား၊ တံတိုင်းအ ပြင်မြေ၌ လည်း အပြေအပြစ်ညီညာပြန့်ပြူး ခင်းဖို့ခဲ့ပါပြီဘုရား။”

ပစ္စယာပေါ်မှ ရွှေချထားသော ကျောက်ထီးများ၊ ကျောက်ဆီမီးအိမ်များ ကိုလည်း၊ ဘုရင်မ ကြီးအာရုံ၌ တစ်ခုချင်းပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်သည်။

“သာသနိကအဆောက်အအုံ၊ ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုတို့တွင် ဘုရားတပည့်တော် မ ရှင်စောပုသည် မိမိကိုယ်တိုင်၏ လက်တို့ဖြင့် သယ်လျက်၊ ဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်လျက်၊ ထို့အတူ တိုင်း သားပြည်သူတို့သည်လည်း သူတို့၏ လက်များ၊ ဦးခေါင်းများ ဖြင့် သယ်ပိုးရွက်ထမ်းလျက်၊ ပူဇော်သမှု ၊ ဒါနပြုခဲ့ကြပါသည်ဘုရား၊ ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်တော် ၊ ကျေးဇူးတော် အနန္တတို့ကို ရည်စူးပူ ဇော်လျက်၊ ထိုသို့ ပြုခဲ့ကြရသော ၊ ကောင်းမှု ကုသိုလ်အဖို့ကြောင့် . . . ”

ဆုတောင်းဆုပန်စကားကို ဆိုရတော့မည် ၊ အာရုံထဲတွင်

အသံမဲ့လျှောက်ထားတိုင်း တည်နေသော စကားလုံးတို့ တန်ရပ်သွား၏။

 ဣဒံ မေ ပုညံ အာသဝက္ခယံ ဝဟံ ဟောတု၊ ဣဒံ မေ ပုညံ ဗောဓိဉာဏဿ ပစ္စယော ဟောတု၊ ဣဒံ မေ ပုညံ နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယော ဟောတု... အစရှိကုန်သော ဆုတောင်းဆုပန် စကား တို့သည် အလိုအလျောက် ပင် အာရုံထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သို့သော်

 အာသဝေါတရားတို့ ကင်းကုန်ရာ၊ ဗောဓိဉာဏ်ကို ရရှိရာ၊ နိဗ္ဗာန်အမတသို့ ဆိုက်ရောက်ရာ၊ ထိုသို့သော အန္တိမ ခရီးဆုံး၊ သံသရာမှကျွတ်လွတ်မှု အဆုံးသို့ မရောက်မီ ကာလ၊ အကြားအကြား သော ဘဝတို့ရှိနေပေဦးမည် ။ ခန္ဓာနှင့် နာမ်ရုပ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ကြဦးမည် ။ ထိုသံသရာ ဘဝတစ်လျှောက်မှ မကင်းပြတ် မကုန်ခန်းနိုင်သေးသရွေ့ ဘဝတာတို့ကို ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားရာတွင် ...

 မည် သို့သော ဘဝမျိုး ကို ရပါလို၏ ...ဟု ဆုတောင်းရမည် နည်း။

 အသက်ရှည်သော ၊ အဆင်းလှသော ၊ ဥစ္စာချမ်းသာသော ၊ ခွန်အားပြည့်သော ၊ အမျိုး မြတ် သော ...

 ဤဆုများ ကို ဘုရင်မကြီး ထည့်သွင်း မစဉ်းစားချင်။

 ချမ်းသာအစစ်မဟုတ်လေသော ၊ ထိုအသက်၊ အဆင်း၊ ဥစ္စာ၊ ခွန်အား၊ အမျိုး ဇာတ်တို့၏ ပြည့်စုံတင့်တယ်ခြင်း၊ ဟိုမှာ ဘက်အစွန်းတွင် ကြောက်စရာကောင်းသော အကျိုး ရလဒ်များ ကို တနင့်တပိုး ခံစားပြီးခဲ့ရပြီ။

 လေးပါးသော လောကဓံတရားနှင့် အခြားလေးပါးသော လောကဓံတရား လှိုင်းတံပိုးတို့အ လယ်တွင် ၊ မြှုပ်ချည်ပေါ်ချည်၊ နစ်ချည်မွန်းချည်၊ စုန်ချည်ဆန်ချည်၊ သက်စွန့်ဆံဖျား ကူးခပ်ခဲ့ရပြီ။ လှိုင်းတို့၏ ကိုင်မြှော ကပ်စပ်လွှင့်ခြင်းကြောင့် အဝေးသို့ လည်း လွင့်စဉ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ဝဲ ကတော့၏ စုပ်ယူခြင်းကြောင့် နက်စွာ သော အခြေထိလည်း စုန်းစုန်းမြှုပ်ခဲ့ရဖူးပြီ။ အခါအခွင့်သင့်သော ရာသီဥတု၏ မျက်နှာသာပေးမှု ဖြင့် ပြန်ပြု၊ သာယာသော ကမ်းထက်တွင် လည်း မှေးစက်ခိုနားခဲ့ဖူးပြီ။

နလုံးသည်းပွတ်ကား၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ဖြင့် မြင်မကောင်း။

ထိုနလုံးသည်းပွတ်ကို သယ်ပိုးပွေ့ဖက်ထားရင်းဖြင့် ပင် ဇရာက
အလံစိုက်လာ၏ ။ ဗျာဓိက တံခွန် လွှင့်လာ၏ ။ မရဏကား မဝေးလှတော့ပြီ။

သေဆုံးရမည် ကိုကား၊ ဘုရင်မကြီး စိုးစဉ်းမျှ မထိတ်လန့်။

သေဆုံးဖို့ အသင့်ပြင်ထားပြီးပြီ။ သံသရာခရီးအတွက် ရိက္ခာ၊ လှေကား၊
အထုပ်အပိုးတို့ အသင့် စီမံထားပြီးပြီ။ ခရီးသည်ကပင် ခရီးကိုပြန်၍ စိန်ခေါ်နေနိုင်ပြီ။

အစုစုသော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ် တို့ဖြင့် မိမိ၏ ကံကို
ဖြည့်တင်း အားကောင်းစေခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏ ။

ထိုကုသိုလ်ကံ အစုစုတို့ကို၊ သစ္စာဆိုတိုင်တည်လျက်၊ ဆုတောင်းဆုပန်ပြု
တော့မည် ... မည် သည် ဆုတောင်းဆုပန်မျိုး နည်း။

နိဗ္ဗာန်ဆုကိုကား မလွဲမသွေ အာရုံညွတ်ပြီး ဖြစ်၏ ။ သို့သော် အရဟတ္တမဂ်၊
အရဟတ္တဖိုလ် မဆိုက်သေးသော ၊ မိမိသန္တာန်ကို မိမိအသိဆုံး။ ခန္ဓာအသစ်နှင့်
ရုပ်နာမ်အသစ်တို့ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ရ ဦးမည် ဖြစ်သည်။ ပြုခဲ့သမျှသော ကံတို့သည်
ထိုခန္ဓာအသစ်၊ ရုပ်နာမ်အသစ်တို့၌ အစဉ်တစိုက် ဂုဏ်သတ္တိပြုလျက် လိုက်ပါလာကြဦးမည်
ဖြစ်သည်။

မည် သည်ကို ဆုတောင်းဆုပန်ရမည် နည်း။

ဖြစ်လေရာ ဘဝဘဝတိုင်းတွင် ...

ဆုတွေ တသီကြီး အာရုံထဲပေါ်လာ၏ ။ ကိုယ်တိုင်တောင်းခဲ့သည်များ ၊
တစ်ပါးသူတို့ တောင်း ကြသည်များ ၊ ကျမ်းဂန်တို့၌ တွေ့ ရသည်များ ၊ သမက်တော်
ဓမ္မစေတီမင်း ပြောခဲ့သည်များ ...

ထိုဆု အမျိုး အစားများ အားလုံး တစ်ခုခုသော် မျှ အာရုံ၌ မစွဲကပ်။ အာလယမ
ဖြစ်။ ဆန္ဒမပေါ်။

“သီရိတြိတုဝနာဒိတျာပြ ဝရဓမ္မဇေတြ၊ လောကျနာထ

မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာဒေဝီ” ဘွဲ့ခံသော ဘုရင်မကြီးသည် မိမိတောင်းဆုပန်ရမည့် ဆုကို အစဉ်းစားရခက်နေ၏။ မလိုချင်သော အရာကို ပယ်ရှောင်ရမည်။ လိုချင်သော အရာကို သယ်ဆောင်ရမည်။ ဆုပန်ထွာ တောင်းဆိုခြင်းဟူသည်မှာ မလိုချင်တာကိုဖယ်၍ လိုချင်တာကို ညွတ်သော စိတ်ဆန္ဒ၏ ပြဌာန်းမှု ဖြစ်သည်။

မိမိ ဘာကို လိုချင်သနည်း။ ဘာကိုမလိုချင်သနည်း။

နဖူးထိပ်ထက်မှ လက်အုပ်အစုံကို ပြန်သိမ်းလျက်၊ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အသာအယာယှက် တင်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းအိမ် အစုံမှ သဒ္ဓါဖြင့် ပြည့်သော အကြည့်တို့ကား အဝေးမှ တိဂုံဆံတော် ရှင်ဆီသို့ မရွေ့မဖယ်စတမ်းကျရောက်လျက်ပင်။

စိမ်းညို၊ မှိုင်းပျံ့ကုန်းတော် ထက်တွင် ရွှေတောင်ကြီးပေါက်လျက်ရှိသည်။ အဝေး၏ အဝေး ဆီမှ ဖြစ်၍ ထီးတော် ဆည်းလည်းသံများ ကိုမကြားနိုင်။ သို့သော် ပင်လယ်ဘက်မှလာသော လေပြည်တွင် တချင်ချင်လှုပ်ခါနေကြသည့် ဆည်းလည်း ညောင်ရွက်သံများ ၏ အသံကို စိတ်နားဖြင့် ကြားယောင်နေ၏။ ဆည်းလည်းသံတို့က ဘုရင်မကြီးကို တစ်ခုတည်း သော အမေးစကားဖြင့် ဆိုမြည် နေကြ၏။

“ဘုရင်မကြီး သင်ဘာဆုတောင်းမှာ လဲ၊ နိဗ္ဗူအမတ မျက်မှော က်မပြုရမချင်း ဖြစ်လေရာ သံ သရာဘဝ အဆက်ဆက်မှာ၊ ဘယ်လိုအ ဖြစ်မျိုး ကို လိုချင်တာလဲ၊ ဘယ်လို အ ဖြစ်မျိုး ကို မလိုချင် တာလဲ၊ ဆိုလေ ဘုရင်မကြီး”

ငြိမ်သက်လွန်းသော ရင်အုံပေါ်မှ ယှက်ထားသည့် လက်အစုံကိုကြည့်ရင်း၊ အနီးရှိ ဓမ္မစေတီ မင်းသည် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဘုရင်မကြီး၏ မျက်လုံးအိမ်များ ဖွင့်ဟနေပြီး တစ်ချက် တစ်ချက် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်လှုပ်ရှားနေသော ကြောင့်၊ ဓမ္မစေတီမင်း နေရာတွင် ပြန်ထိုင် လိုက်၏။

ကိုယ်လုပ်တော် မောင်းမမှူး၊ မိနဲနှင့် မိသင်တို့က၊ ပန်းဖောက်ကတ္တီပါယပ်ဖြင့် အသာအယာ လှုပ်ယမ်းပေးကြသည်။ အမတ်နှစ် ဦးမှာ ဓမ္မစေတီမင်း၏ အရိပ်အကဲကို

ကြည့်နေကြသည်။

ထိုစဉ် တိုးဖွသော ခြေသံတစ်သံ၊ နန်းမဆောင်၏ တံခါးဝမှ ပေါ်လာ၏ ။
ခြေသံကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းလျက် ဝင်ရောက်လာသူကား ဘုရင်မကြီး၏ သမီးတော်
နဲတကာတော် ။ ဓမ္မစေတီ မင်း၏ မိဖုရား။

မိဖုရားသည် မယ်တော် ၏ ညောင်စောင်းအနီး
အသာအယာဝင်ထိုင်လျက်နူးထောက်သည်။ ညောင်စောင်းပေါ်မှ မယ်တော်
ကြီးကိုအရိပ်အခြည် လှမ်းကြည့်သည်။ မိမိရောက်ရှိလာကြောင်း မယ်တော် ကြီးသိသည်။ သို့
သော် မိမိအား နှုတ်ဆက်စကားလည်းမဆို။ ၎်စောင်း၍ လည်းမကြည့်။ ပြတင်းမှ တစ်ဆင့်၊
အဝေးရှိ တိဂုံဆံတော် ရှင်ဆီသို့ သာ ငေးမောဖူးမြော်နေသည်ကို တွေ့လိုက်၏ ။

ရီဝေမွဲသီသော မျက်လုံးများ အထက်အောက်ရှိ မျက်ခွံ မျက်ရစ်တို့သည်
တွန့်လိပ်ပျော့ခွေ လျက် ရှိနေကြပေပြီ။ သို့သော် မယ်တော် ကြီး၏ အမြဲတစေ
စူးရှတောက်ပနေတတ်သော မျက်ဝန်းအိမ်များ မှ နက်ရှိုင်းသော အကြည့်ကမူ ဇရာနှင့် ဗျာဓိကို
မထိမဲ့မြင် ပြုနေကြဆဲပင်ရှိ၏ ။

ဤကား ဘုရင်မတစ်ပါး၏ မျက်လုံး။

ဤကား ရှင်စောပု၏ မျက်လုံး။

ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် ဓမ္မစေတီဘုရင်မင်းမြတ်၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးဟူသော အ
ဖြစ်သည် သက်ကြီးရွယ်အို မိခင်ကြီး တစ်ဦးအနီးတွင် သမီးဟူသော အ ဖြစ်သို့ ညင်သာစွာ
ကူး ပြောင်းသွား လေသည်။ ထိုအခိုက်ဝယ် ထိုသမီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့၏
ရာဇမာန်တို့သည် အလုံးစုံ ကင်းပလျက်ရှိသည်။

ဘုရင်မကြီးကား သမီးကိုလည်းကောင်း၊ သမက်ကိုလည်းကောင်း၊ မှူး မတ်
ရံရွှေများ ကို လည်းကောင်း လျစ်လျူပြုလျက် သိဂုံတ္တရကုန်းထက်သို့ သာ စူးစူးစိုက်စိုက်
ငေးမျှော်ဖူးမြော်နေ၏ ။

မမြင်မကြားမသိနိုင်သော ရှေ့သံသရာဘဝ ဘဝအတွက် ဆုတောင်းဆုပန် မပြု
သာသေးသော ထိုအချိန်၌ မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ သိခဲ့ပြီးသော လက်ရှိဘဝ၏ အတိတ်ရုပ်ပုံလွှာများ
ကမူ အစီအရီပေါ်လာဖို့ မှတ်ဉာဏ်တံခါးဝ၌ အလို့အလို့ထွက်ပြုလာကြသည်။

ဒဂုံနေပြည်၏ ဤဒေသ၊ ဤနန်းဆောင် ဤလေသာပြတင်းဝ၊
ဤသလွန်ညောင်စောင်း ထက်ဝယ် ဤသို့ ဤနှယ် လဲလျောင်းနေသည့် အချိန်ကာလ မတိုင်မီ
ဟိုမှာ ဘက်ဆီမှ အတိတ် ဖြစ်ရပ်တွေ ...

နေရောင် တောက်ပသော အပြာရောင် အဇ္ဈာပြင်ကြီးသည် အတိတ်သို့
ပြန်သွားသော အတွေ့မြှားတံ ဖြတ်သန်းသည့် ထုအပြင်ကြီး ဖြစ်သွား၏ ။

အနှစ် နှစ် အလလက ရုပ်ပုံလွှာများ သည်
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်အသက်ဝင်လာကြသည်။ မမေ့ကောင်း မပျောက်ကောင်း ဖြစ်ရပ်များ ။
နှလုံးသွေးနှင့် ရေး ခဲ့သော ကမ္မည်းစာများ ။ ပါဝင်ပတ် သက်သူများ ၊ ဖြစ်ရပ်တွေ ၊ အရေး
အခင်းတွေ ၊ လူတွေ လူတွေ ၊ ဘုရင်တွေ ၊ မှူးမတ်တွေ ၊ စစ်သူရဲ တွေ ၊ မိဖုရား၊
ကိုယ်လုပ်မောင်းမတွေ ...။ ပြီးတော့ စစ်တေးကြေငြာသံတွေ ။

မတွန့်မဆုတ် ခံစားရင်း၊ တွေ့တော သုံးသပ်လိုက် ရှင်စောပု...
ဒီအတိတ်ခရီးရဲ့ အဆုံး၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ သင်ဘယ်လိုဆုမျိုး
တောင်းရမလဲ ဆိုတာ အလိုလိုပေါ်လာပါလိမ့်မယ်...

ရင်ထဲမှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏ ။

အတိတ်သည် မည် : မှောင့်၍ ကြောက်စရာကောင်းသော ချောက်ကမ်းပါး
မဟုတ်တော့ပြီ။ တစ်လျှောက်လုံး ဖြတ်သန်းခဲ့သော ဘဝရုပ်ပုံကားချပ်တွေ ကို ယခုလိုအချိန်၊
ညောင်စောင်းထက် မှာ လဲလျောင်းရင်း တိဂုံဆံတော် ရှင်ဆီ မျက်နှာမူရင်း
ပြန်လှန်သုံးသပ်ရသည်ကပင် နှစ် လိုဖွယ် ဖြစ် လာ၏ ။

အတိတ်က မိမိကို စုပ်ယူဝါးမျှခြင်းမဟုတ်။

မိမိက အတိတ်ထဲသို့ ဝံ့စားစွာ တိုးဝင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါဟာ ရှင်စောပု ဆိုတဲ့ မိန်းမသား တစ်ယောက် ရဲ့ ဘဝရုပ်ပုံလွှာပဲလေ။